

БРАТЯ ГРИМ

СНЕЖАНКА И СЕДЕМТЕ

ДЖУДЖЕТА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Някога, много отдавна, на един цар му се родила чудно хубава дъщеричка. Тя имала ясни сини очи, румени бузки и алени устни, а лицето ѝ било бяло като сняг. Затова я нарекли Снежанка.

Скоро майка ѝ умряла и царят решил да се ожени повторно.

Новата царица била завистлива и зла жена и не обичала никого, освен себе си. Всяка сутрин тя се оглеждала във вълшебното си огледало и го питала:

— Огледалце, огледалце, коя е най-красива на света?

А огледалото ѝ отговаряло с човешки глас:

— Ти, царице! Ти си най-красива на света!

През това време Снежанка растяла и ставала все по-хубава.

Една сутрин царицата отново застанала пред огледалото, а то ѝ казало: — И ти си красива, царице, но най-красива на света е Снежанка!

Като чула това, злата мащеха се разтреперила от гняв и решила час по-скоро да се отърве от заварената си дъщеря.

Повикала един стар слуга, обещала му да го възнагради богато и му наредила да примами принцесата в гората и да я убие. Като доказателство поискала да види сърцето ѝ, затворено в дървено ковчеже.

Уплашеният слуга не посмял да възрази, скрил един нож под дрехите си и повел клетата девойка в гората.

Вървели, вървели... Небето ставало все по-тъмно, а дърветата — все по-високи.

По едно време Снежанка разбрала каква е работата и тихо заплакала.

— Пусни ме! — примолила се тя. — Толкова години си служил вярно на моя баща, защо ти е да ме убиваш?

Смилил се старецът и я пуснал. После убил един елен лопатар, сложил сърцето му в дървеното ковчеже и поел към двореца.

Тръгнала Снежанка сам-самичка през горския гъсталак. Стигнала много далече и толкова се изморила, че вече не я държали краката. Тъкмо щяла да легне под едно дърво да поспи, когато ѝ се сторило, че в шубраците примигва светлинка.

Надникнала принцесата между клоните и не могла да повярва на очите си: на сред китна полянка, между стари кичести ели се гушела една малка къщурка.

Снежанка се приближила и почукала на вратата, но никой не ѝ отговорил. Тогава решила да влезе вътре. Надникнала и що да види: в стаята имало една съвсем малка масичка със седем съвсем малки столчета. На масичката били наредени седем съвсем малки панички и седем съвсем малки чашки, а в спалнята имало седем съвсем малки креватчета. И всичко било страшно разхвърляно!

„Тук сигурно живеят много дребни човечета“ — помислила си девойката и се заела да разтръбва къщата. Измила съдовете, почистила печката, помела пода — и докато работела, все пеела. Нежното ѝ гласче привлякло всички горски зверове. Накрая принцесата се уморила, легнала в едно от креватчетата и сладко заспала.

Тъкмо по това време се прибрали стопаните на къщурката — седемте весели горски джуджета. Щом пристъпили през прага, те забелязали, че домът им блести от чистота! „Кой ли е разтребил така?“ — зачудили се джуджетата. Но когато влезли в спалнята, веднага разбрали.

Шепотът им събудил Снежанка и тя отворила очи.

— Коя си ти? — попитало я най-старото джудже и принцес им разказала своята тъжна история.

— Не тъгувай, остани да живееш при нас! — успокоило я то. Докато си тук, ще те пазим и никой няма да ти навреди.

Така Снежанка заживяла при седемте горски джуджета. Всяка сутрин те излизали по работа, а красивата принцеса оставала у дома, за да готви и шета. На сбогуване новите ѝ приятели винаги казвали:

— Докато се върнем, не отваряй вратата на никого, не пускай никого вкъщи и с никого не разговаряй!

После се пръсвали по пещерите, където търсели злато и скъпоценни камъни. Вечер с радост се прибириали у дома, а там ги чакала вкусна гозба и всичко блестяло от чистота.

През това време старият слуга се завърнал в двореца с дървеното ковчеже и дал на царицата еленовото сърце. Доволна, тя веднага изтичала при вълшебното огледало и го попитала:

— Огледалце, огледалце, коя е най-красива на света?

— Най-красива на света е Снежанка, която живее при седемте горски джуджета — отвърнало то с човешки глас.

Ядосала се злата мащеха и решила този път сама да се разправи със заварената си дъщеря. Приготвила една вълшебна отвара, изпила я

и се превърнала в старица. Преоблякла се като просякиня, напълнила една кошница с отровни ябълки и се отправила към горския гъсталак.

Като намерила малката къщурка, сгушена под кичестите ели, злата мащеха почукала на вратата.

— Кой е? — попитала Снежанка, докато шетала в кухнята.

— Аз съм бедна просякиня — изльгала царицата. — Ела да видиш какви хубави ябълки съм ти донесла.

— Благодаря ти, бабичко — отговорила принцесата, — но седемте джуджета ми казаха никого да не пускам. Върви си по пътя!

— Че ти не ме пускай, ами излез да си вземеш от моите ябълки! Те са вълшебни. Ако изядеш една и си намислиш желание, то ще се събудне!

Подльгала се Снежанка, открехнала вратата и що да види: кошницата на старицата била пълна със сочни ябълки, алени като пламък!

Принцесата си взела една, захапала я и се строполила мъртва на прага.

А мащехата побързала да се скрие в горския гъсталак и се изгубила, та се не видяла. Оттогава никой нищо не е чувал за нея.

Вечерта джуджетата наизлезли от пещерите и забелязали, че в небето са надвиснали черни облаци. В този миг над главите им пробляснала ослепително ярка светкавица и плиснал пороен дъжд.

Спомнили си те, че Снежанка е вкъщи самичка, и помислили, че може да се изплаши от бурята. Затова веднага захвърлили кирките и лопатите и с всички сили хукнали към дома си. На прага намерили бездиханната принцеса, до която се търкаляла една нахапана ябълка. Досетили се джуджетата какво е станало и се разридали от мъка. Направил кристален ковчег, положили в него Снежанка и я отнесли на близкия хълм.

И всеки ден ходели там да я оплакват.

Един ден през гората случайно минал принцът от съседното царство. Като видял на хълма плачещите джуджета, той се спрял и надникнал в кристалния ковчег. А в него лежала девойка с чудна красота!

Момъкът слязъл от коня си и започнал да разпитва джуджетата коя е тази девойка. Тогава те му разказали тъжната ѝ история.

— Позволете ми да я отнеса в своя дворец — помолил ги той, — за да я погреба с всички почести, които се полагат на една принцеса.

После се навел и я целунал.

В този миг тя отворила очи и оживяла!

Като видели това, джуджетата започнали да подскачат от радост и да хвърлят шапките си във въздуха. Всички вкупом я изпроводили до двореца на принца, а там вдигнали сватба за чудо и приказ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.